

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 11 năm 2011

Số 55

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Chào Mừng Ngày Giáng Sinh Độ Đời Của Thiền sư Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên (13 tháng 11 hằng năm)

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

Cứ mỗi độ Thu về vào ngày 13 tháng 11, bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới vui mừng đón chào ngày Lễ Sinh Nhật của Đức Thầy kính yêu. Năm nay mặc dù Đức Thầy không còn hiện hữu trên mặt hữu vi, nhưng đối với Vô Vi, Đức Thầy vẫn luôn luôn trực tiếp quang chiếu làm việc theo lời di chúc quý báu Đức Thầy đã để lại.

Nhân dịp này, chúng tôi Ban Tổ Chức “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp” thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới hãy cùng nhau ghi nhớ và hân hoan hạnh phúc chào mừng ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy kính yêu. Đây cũng là cơ duyên cho huynh đệ tỷ muội quây quần chung vui, học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm tu học trong tinh thần thương yêu tha thứ. Cũng trong cơ hội này, anh em trên dưới một lòng, theo đường hướng vạch sẵn của Đức Thầy, kế hoạch trật tự duy trì và phát dương một cách trung thực những gì Đức Thầy đã chuẩn bị và để lại cho nhân sinh.

Chúng tôi kính chúc tất cả quý bạn đạo được hưởng trọn niềm vui và hạnh phúc nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy. Ước mong 13 tháng 11 hằng năm sẽ trở thành ngày lễ kỷ niệm lớn của những đứa con Vô Vi và cộng đồng Vô Vi trên thế giới.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy.

Nay Kính,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm sao thấu triệt được luật Nhơn quả ?
- 2) Mưu đồ xâm chiếm tại mặt đất này có thành công hay không ?
- 3) Những nhà tiên tri tiên đoán mọi sự việc sẽ xảy ra trên mặt đất này lại có khi ăn khớp với việc đã xảy ra là sao ?
- 4) Tiên đoán động đất thì sao ?
- 5) Người đời có thể dự trù tránh chết được không ?
- 6) Nhơn gian thường nói bề khổ trầm luân là sao ?
- 7) Hôm nay Bé lại phải tiếp tục lên đường đi Dallas theo lời hứa, Bé không chán hay sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 8 tháng 4 năm 1993 1) Hỏi : <i>Làm sao thấu triệt được luật Nhơn quả ?</i> Đáp : Thưa, luật nhơn quả đã ghi chép rõ rệt trên bộ mặt của người đời. Trước kia lương lệ ác ôn, ngày nay mặt mày không được tròn trịa, chạy theo sinh kế bất hủ, như nghiệp sát mưu lợi, tưởng làm là đã thành công, có tiền bạc có thương yêu, nhưng lúc nào cũng không sung mãn cả, lòng tham dâm càng ngày càng tràn ngập, gia cang không ôn, lý luận đề tự che chở cho cách mấy đi nữa cũng không xóa bỏ được tội trạng của quá khứ, chỉ có tu thiên, thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thì nghiệp mồn dần, thì tai họa mới đổi mới và tiêu trừ, cố gắng tu hành tinh tấn thì Phật sẽ chứng xóa, từ mờ trở minh, óc sáng, tâm ngay thẳng, không còn quanh quẹo tạo khổ cho phần hồn thì sẽ không còn nạn và tái bồi sự may mắn hơn xưa, đạt tới sự sáng suốt, và thanh tịnh thì mới cảm thấy khả năng tiến hóa của chính mình. Kệ: Biết mình khai triển thức hành trình Học hỏi không ngừng cảm cảm mình Đời đạo song hành tâm tự đạt Dở hay hay dở cũng do mình.	Ngày 9 tháng 4 năm 1993 2) Hỏi : <i>Mưu đồ xâm chiếm tại mặt đất này có thành công hay không ?</i> Đáp : Thưa, mưu đồ xâm chiếm tại mặt đất này không bao giờ thành công. Chỉ có sự phát triển chung hợp mới có cơ hội thành công. Cuộc sống hiện tại là tạm bợ, hồn đến đây để học hỏi sự nhین nhục rồi tiến hóa, hiện tại loài người có hai đường lối.: 1. Hướng về tâm linh 2. Hướng về vật chất Cuối cùng cũng ra đi với hai bàn tay không, học hỏi và phát triển tùy theo chơn thức của luật nhơn quả, mang theo nhiều kiếp, tâm làm thân chịu là vậy. Kệ: Khó qua đặng chạm hằng ngày Thay đổi đổi thay vẫn vẫn say Đen bạc tình đời trong lý luận Qua rồi cũng vậy chẳng còn may.
Ngày 10 tháng 4 năm 1993 3) Hỏi : <i>Những nhà tiên tri tiên đoán mọi sự việc sẽ xảy ra trên mặt đất này lại có khi ăn khớp với việc đã xảy ra là sao ?</i> Đáp : Thưa, quả địa cầu tròn, sự ô nhiễm trước khi không tụ hợp ở nơi này thì ở nơi kia, chuyển hóa trong nguyên lý tự tan, có khi trùng có khi trật, cũng như tâm linh của vũ trụ có khi làm thú có khi làm người, hóa hóa sanh sanh tùy duyên mà tiến, tùy việc mà hành.	Ngày 10 tháng 4 năm 1993 4) Hỏi : <i>Tiên đoán động đất thì sao ?</i> Đáp : Thưa, đất động chứ người không động thì mọi sự sẽ được yên vui mà tiến hóa. Người tu phải giữ sao cho tâm đừng động là điều cần thiết, biết được xác tạm là việc gì ở trên mặt đất này cũng đều là tạm cả, giữ hồn lo tu là chánh tiến, không sợ bất cứ một sự nhiễu động nào từ bên ngoài đưa vào. Kệ: Chẳng cần sợ sệt ước ao tiên Bình tĩnh tâm thân chuyển thoát liền Động tịnh tâm đời hay biến loạn Tu tâm tự thức tự mình xuyên.

<i>Ngày 11 tháng 4 năm 1993</i> 5) Hỏi : Người đời có thể dự trừ tránh chết được không ? Đáp : Thưa, chết là bất khả kháng, làm sao dự trừ được, vạn sự đều do tâm mà ra, có thực hành thì mới cảm thức được sự sanh trụ hoại diệt và hồi sinh là luật Trời đã sắp đặt từ bao nhiêu kiếp, chỉ lo tu thiền thì mọi việc sẽ được tốt đẹp. Kệ: An vui cũng bởi chơn hành tiến Khổ khổ do tâm rước nỗi phiền Gieo ác cuộc đời không thoải mái Trí tâm thanh tịnh chẳng lo phiền.	<i>Ngày 12 tháng 4 năm 1993</i> 6) Hỏi : Nhơn gian thường nói bể khổ trầm luân là sao ? Đáp : Thưa, bể khổ trầm luân là cuộc sống không bao giờ được yên ổn cả, không bệnh cũng là tâm linh rắc rối, làm tới Tổng Thống hay là Vua cũng đều là khổ, không biết được chừng nào chết cũng như chừng nào sống lại, sẽ làm việc gì ở tương lai. Ngược lại, người tu lại có cơ hội khai ngộ sự bất chánh của chính mình, mà ăn năn sám hối, cải tiến tâm linh, chẳng còn ảo giác, chỉ có một đường thức giác về quê xưa nguồn cội xứ Phật thanh nhẹ và hòa bình, không còn sự cạnh tranh chết chóc, thực hiện tha thứ và thương yêu, thực hành ảnh hưởng vạn linh đồng tiến. Kệ: Tâm minh chuyển tiến từ quang thức Giải tỏa phiền ưu thức giác hòa Tận hưởng tình Trời tâm bái phục Vô sanh nguồn cội sống chung nhà.
<i>Ngày 13 tháng 4 năm 1993</i> 7) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải tiếp tục lên đường đi Dallas theo lời hứa, Bé không chán hay sao ? Đáp : Thưa, Bé lúc nào cũng tôn trọng lời hứa, dù cho bao nhiêu trở ngại Bé vẫn thực thi cho kỳ được, quyết tâm không thay đổi thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Kệ: Thương yêu khai triển ý tâm hòa Tái ngộ thương yêu lý thiết tha Trần ngập chơn tình do trí phát Trùng tu xây dựng sống tương hòa.	

Vấn Đạo Về Cha Kim II (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Ai biểu ông Tám biết luật nhiều quá.

Bạn đạo: Tôi cũng biết thiên hạ khi dễ thằng này à, thầy kệ, mặc kệ người ta, thắc mắc là có người đó hỏi giùm cho tôi, tôi cần gì tôi mỗi miệng, tôi hỏi.

Bạn đạo: Bữa hôm tự nhiên nằm nói chuyện với ông Em, tôi nói: anh có thấy em dữ quá không? Tại sao em thắc mắc em gây với Cha, em gây với ông Tám, em này kia lung tung, anh thấy, anh dòm em cái hành động em cái đó nó có đi bậy không? Ông ngồi một hồi nói: Không! Không có gì đâu. Thưa ông Tám, nhiều khi tôi nhận thấy tôi ngang ngạnh quá.

Thầy: Nhào vô trong cái thanh cũng như nhìn xuống cái piscine¹ tắm, đâu có gì đâu! Nhảy xuống piscine tắm thôi.

Bạn đạo: Thành ra nhào vô, cứ việc nhào hả ông Tám.

Thầy: Ăn thua đủ.

Bạn đạo: Cô Ba cô khôn lắm đâu phải ngu đâu.

Thầy: Cũng như nhảy vô piscine mình dơ, mình nhảy xuống piscine lội đại cái lên nó sạch có gì đâu. Ở đây tắm bằng thanh điển thôi.

Bạn đạo: Giỏi lắm dựa cái gốc này đi ngay.

Thầy: Ở dưới nó được nghe nhiều lắm, cha Mùa dạy đó nghe thâm thúy, nghe sượng lắm. Bởi vì đây nó còn chưa, mấy người đó tu còn lấy tánh nhiều, chưa biết cái đạo. Lấy cái tánh, lấy cái tánh tu thành ra nó bị đưng, còn lấy cái đạo tu nó đâu có đưng. Mấy người nó còn cái tánh, nó chưa hiểu nó mà nó còn dùng cái tánh nó thách tất cả.

Bạn đạo: Hôm qua tôi có gặp cái cô kia mà nó nói. ... (nghe không rõ).

Thầy: Học cho hết bài thì lúc đó thầy với thầy là hết thầy rồi, hiểu chưa. Cứ ráng học, học cho hết bài thì thầy với thầy đâu còn thầy nữa. Hồi đó kêu cũng như Nguyễn văn Mùa bonjour.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Bạn đạo: Thưa ông Tám, như ông Tám xác nhận lại lần nữa là những luồng điển Ngọc Hoàng đó là một nhưng mà tùy theo cái xác thân mà luồng điển đó

vào thì có cái sự trình độ hiểu biết khác nhau là do xác thân của cá nhân đó nhưng mà là một.

Thầy: Đúng như vậy. Cũng như tôi nói là điển 110 vô máy National giọng khác mà vô Panasonic giọng khác.

Bạn đạo: Tùy theo cá nhân đó mà thâm nhập nhiều hay ít cái sáng suốt đó. Thì khi mà luồng điển Ngọc Hoàng mà vô ông Tám thì khỏi nói rồi, khỏi nói hả ông Tám.

Thầy: Hồi này giờ mấy người có thấy cái điển của Ngọc Hoàng đâu. Hồi này giờ Cha ngồi đây, con đâu có biết Cha. Cha đã gọi mọi thanh điển vô tâm hồn của các con hồi này giờ, cho nên các con vẫn ổn định với Cha trong giây phút thiêng liêng này, các con thấy cảm động chưa. Đó thì cái điển của Cha, đâu có phải là ông Tám không làm cha được, dư sức làm, ông Tám có thể nói một triệu người khóc một lượt cũng được, nhưng mà chưa tới thời kỳ, hiểu chưa. Ông Tám đang xây dựng nhiều người ở các cõi, rồi những cõi đó sẽ xuống làm việc tuân tự rồi những cõi đó sẽ lãnh đạo tới ông Tám. Cái chuyện tu mà thôi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, con xin trình bày nhận xét của con trong cái cuộc mà Nguyễn Văn Mùa xuống gặp ông Tám, con nhận xét thấy rằng giữa ông Tám với phân điển của cha thì thấy ông Tám thanh tịnh hơn thì tại sao có cái nhẹ như vậy, nói rằng luồng điển của cha cao toàn giác toàn năng mà tại sao thanh tịnh không bằng ông Tám.

Thầy: Đó, như tôi đã nói vừa rồi là cái máy, cái cơ thể đó chưa. Cho nên tôi có xác nhận và nói: tướng mà tiếp tục tu nữa, tôi cho cha ông hay rằng cái tướng Nguyễn Văn Mùa phải thay đổi, phải đổi tướng rồi mới làm việc được, tôi đã nói rồi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám thì như vậy cái động mà con nhận thấy ở cô Kim cái điển của cha đó là cái động của cô Kim chứ không phải cái động của luồng điển.

Thầy: Cũng có cái động của luồng điển chứ, luồng điển không phải động kêu là giáo huấn mà thôi. Còn nói điển của cô Kim động, không có động, giáo huấn dạy, chứ mà dạy, gây mà dạy, gây để phá đối phương, cho thanh điển cho đối phương. Chớ mà người nào được cô Kim gây nhiều lại muốn gần cô

¹ Piscine: hồ bơi.

Kim nhiều hơn và nhớ nhiều hơn rồi sẽ được hưởng cái thanh điền đó. Cũng như ông thợ chuyên môn ông muốn làm cho cái nhà đó tốt ông phải phá vỡ ra. Ông phải bảo rồi ông phải đóng đinh. Cái đó nhưng mà cái cây nó thiết thời nó nói: Chu cha, tôi như vậy mà khi không đóng cái đinh vô, nhưng mà sau này người ta cần tới nó và người ta sẽ ơn ơn nó rồi lúc đó nói cây đinh này phải đúng chỗ này mới đúng. Bây giờ tôi mới bằng lòng, phải thời gian. Cho nên lúc mà Nguyễn Văn Mùa sân si này kia kia nọ, muốn mùa, muốn lột mặt nạ đồ này kia thì phần thanh tịnh người ta nhường cho làm gì làm. Nó làm để nó hiểu nó nhiều hơn chứ có gì đâu. Cái đó là cái giáo huấn thôi mà dạy về bên thiêng liêng về thanh điền chứ không có dạy về cái mà mở cho mình thấy, cái Vô Vi nó khác.

Cho nên, các bạn tu rồi sẽ được cái điền đó. Nó dạy hay lắm, nó rất siêu diệu không có gì hết nhưng mà có dạy cái trí óc kia trao đổi, thấy chưa? Mà khi cái này mùa máy thì cái kia phải ngưng, phải không? Nó có cái sự trao đổi để học tiến hóa, không có thành quả không có gì quan trọng. Cho nên, mấy người còn dòm tay chân còn chưa có được, phải dòm sao cái chỗ này của họ, đủ rồi. Cái trí nó xuống liền, bên đây động, bên đây giải, bên này động, bên này giải. Mình theo cái lan trí đó mà cái lan trí đó mình xét cái thể xác này không bao giờ có được, học cái đó, chừng nào cái này, cái này ăn chung, bùa phép mà bắt ắn nó bỏ. Cái đó Vô Vi không có xài, Vô Vi không xài.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, cái luồng điền Ngọc Hoàng như cô Kim nói là luồng điền Ngọc Hoàng là chứng quả cho cô Kim cũng là Ngọc Hoàng Thượng Đế tại thế. Thưa ông Tám, nếu như mà luồng điền Ngọc Hoàng mà chứng quả cho cô Kim cũng là Ngọc Hoàng thì một Ngọc Hoàng đâu có thể có những sai lầm nữa ông Tám có những cái sân hay là những cái hành động cá tánh nữa.

Thầy: Phải có chứ, bởi vì Ngọc Hoàng là đủ mọi trạng thái mà, không có sao được. Nó phải có sân si, nó có đủ thứ hết tùy theo trường hợp sử dụng, nó có hết. Nhưng mà, cái nào của nó cũng là trở về siêu lý, mình thí nghiệm để thấy, nó phải có.

Bạn đạo: Vậy tất cả những trạng thái đó là trạng thái siêu việt chứ không phải trạng thái cá tánh của cô Kim.

Thầy: Không có nữa. Bây giờ nhẹ lắm rồi không phải như hồi trước. Cho nên tôi kêu để thằng Mùa gặp một lần, rồi không cho gặp cũng gặp nữa, gặp nữa, gặp nữa rồi thấy cái cô Kim hay ở chỗ nào. Có

cái hay mà mấy người chưa thấy bởi vì còn nặng lắm, không thấy. Cứ dùng cặp mắt mà dòm, dòm cái gì? Cặp mắt đời mà làm sao thấy đạo.

Bạn đạo: Cô Ba này thắc mắc quá ... (nghe không rõ).

Thầy: Cô Ba là một đồng rác đồ vô nhà bây giờ tôi mới đem xe xúc rác.

Bạn đạo: Đồng rác này chỉ đổ cho ông Tám được thôi hả. Còn đổ không ai mà nhận được hết trơn.

Thầy: Đồng xe, xe này xe xúc rác từ núi Sập đến đây xúc.

Bạn đạo: Nó khôn lắm, nó lựa cái gốc nó đổ không hà, cô Ba này đâu phải người ngu đâu. Cô Ba, anh chín Ngẫu nè cô Ba.

Thầy: Bữa tối nói cảm động nó xuống nó khóc, khóc quá trời. Cha không biết nói sao, cha thương yêu con mà không biết nói sao, chính nó khóc. Lương Sĩ Hằng hỏi con, cha nói nó cảm động lắm, con hỏi - làm mình như con nít vậy đó.

Bạn đạo: Bữa cha Mùa về cũng khóc quá, ông Tám.

Bạn đạo: Khóc làm sao? Ông tính nói trước khi về, ông đi tịnh khẩu mà một hồi trước khi về cũng nói rồi khóc.

Thầy: Cái đó là căn bản của thằng Mùa. Thằng Mùa kiếm tôi. Khóc! Nó muốn gần bạn đạo nhưng mà bạn đạo không cho. Cái điền xuống giây phút đó. Phải để ý cái điền nó xuống và cái điền của nó khác.

Bạn đạo: Vậy mỗi lần cái phần điền đó xuống mà cũng nói uống rượu bỏ đạo, mùa may này kia thì đó là luồng điền Ngọc Hoàng hay là Nguyễn Văn Mùa hả ông Tám.

Thầy: Tùy theo cái mình sợ.

Bạn đạo: Nguyễn Văn Mùa làm gì biết uống rượu bỏ đạo?

Thầy: Bây giờ cái đó để chi? Để cho các bạn tu, ráng tu để tôi dòm cái thằng đó thằng Mùa hay thằng đó thằng Ngọc Hoàng. Ráng tu đi, hông chịu tu, mà cứ hỏi hoài.

Bạn đạo: Nghĩ cũng kỳ lắm ông Tám. Người ta nghe cô Ba nói uống rượu bằng vô hình rồi bữa lên tới nay Thầy đòi uống rượu, tôi kêu mang bàn cờ tướng, đem bàn cờ tướng thằng chả sợ. Nói không, dẹp con, không dám, bàn cờ tướng của Tề Thiên Đại Thánh, không dám tới cho nó, không, không, không dám tới, tại sao kỳ vậy.

Thầy: Cái đó là phần điền nào rồi đó. Cái đó cái bình xạc hơi luồng điền nào cũng vô được hết.

Bạn đạo: Tại sao lại sợ Tề Thiên Đại Thánh dữ vậy, nó sợ kinh khủng.

Thầy: Nó là bình xạc hơi, lúc đó là cái điện khác rồi.

Bạn đạo: Nghĩa là cái chuyện nó kỳ lắm. Không dám. ... (nghe không rõ).

Thầy: Bây giờ nó xuống đây nó học nhiều lắm rồi, bây giờ phải học hỏi nhiều lắm. Anh đòi đi theo tôi học châm cứu, học cái này, cái kia, cái nọ.

Bạn đạo: Thích ở lại Sài Gòn lắm nhưng mà không ở được, ông Tám.

Thầy: Bây giờ nó phải làm thằng điên, nói ngon lành không được.

Bạn đạo: Thấy tu cái màn Vô Vi cũng vui lắm. Lâu lâu gặp nhiều cái chuyện lạ.

Bạn đạo: Mà sao ông Tám nói Cha nói Nguyễn Văn Mùa phải chịu cái nạn mà ông Tám.

Thầy: Phải học cũng như đọa xuống để học cái khổ của trần gian rồi mới nói đạo được.

Bạn đạo: Thừa ông Tám giải thích là tại sao luồng điện Ngọc Hoàng mà lại xuống đọa để học nữa. Đã Ngọc Hoàng.

Thầy: Cái đó đâu phải Ngọc Hoàng, cái đó là bình xạc hơi.

Bạn đạo: Cho bình xạc hơi đi học.

Thầy: Đi học mà lấy cái hơi điện của người thể gian nê, rồi ở bên trên chứng nghiệm chuyên y mới đi giáo hóa.

Bạn đạo: Bằng trên hôm trước Cha có nói: Cho nó trước nhiều đặng nó điều luyện mau, mai một về với cha, chớ cha không chịu nhận Ngọc Hoàng số hai chỉ nói tới đó là tiểu hồn thôi.

Thầy: Nhưng mà cũng được việc, tất cả cũng là Ngọc Hoàng.

Bạn đạo: Vậy cũng kỳ lắm hén cũng như Ngọc Hoàng số một và số hai rồi ông Tám cũng như tui tui nói là ông Tám là tổ thứ hai, cậu Long là tổ thứ ba.

Thầy: Tui nó đặt, nó nói với thằng này nó nói là Ngọc Hoàng số hai, chớ tui đâu có nói Ngọc Hoàng số hai.

Bạn đạo: Đó là Ngọc Hoàng nói đó ông Tám, muốn phân biệt giữa hai cha thành ra kêu Ngọc Hoàng số một, kêu Ngọc Hoàng số hai.

Thầy: Kêu làm chi. Cho nên tôi dặn đừng kêu gì hết cứ nghe chú nào xưng danh là bỏ; cũng như xưng danh cũng như hiệu National, hiệu Sony, hiệu Panasonic rồi mình nghe âm nhạc hay thì mình nhún chơi còn dở thì thôi, mình ngồi vậy.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 13/08/1978)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 28 tháng 4 năm 1973

Sơn lâm trùng trùng sanh sanh diệt
Khí chuyển luân phiên địa đạo liên
Minh định thân hình tâm trí chuyển
Tương giao trí vật pháp phân huyền

Bầu trời khí diễn giao liên
Hóa sanh sanh hóa tạo duyên thế tình
Người tu gắng luyện tự mình
Lánh xa tầm tối dọn mình tiến thắng
Tu thời liễu giải cơ tầng
Bên trong khai triển tự lần tiến tu
Tu tâm tại thế như ngu
Không theo động loạn tránh mù tái xâm
Chẳng theo thế điệu hát ngâm
Sửa tâm sửa tánh thì thâm tự tu
Luật sanh sanh hóa phân bù
Người ngu tự tỉnh phá mù nội tâm
Cảm minh tiền kiếp sai lầm
Minh tâm hiểu đạo tự tầm tiến thân
Nơi xa cho đến nơi gần
Phân cao phân thấp tự lần phân minh
Bình tâm tự xét lấy mình
Hơn là đối chiếu sự tình đa đoan
Tu thời chuyển tiến pháp tràng
Hồi quang phản chiếu mở màng tiến tu
Chớ nên đầu lý tâm mù
Thuyết theo luận điệu kẻ tu hơn mình

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Lăm (tiếp theo)

ĐẠO ĐỊA NGỤC MỌI TIM LẦN THỨ TƯ

...
LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Hôm nay chúng ta đọc đến đây mới thấy rõ, tất cả mọi sự việc do tâm con người. Tội tham dâm là tội đứng đầu nhưng mà thế gian vì muốn bảo vệ và biện hộ cho sự tham dâm có những người lập thành đạo này đạo nọ, nhưng mà chủ trương về tham dâm. Cho nên ở thế gian, báo chí các bạn cũng đã đọc, đã thấy rõ, người tham dâm không bèn bi. Mà ngày hôm nay chúng ta tự tu, tự tiến là mọi người phải biết ăn năn. Trời đã ban cho chúng ta có lỗ tai có cặp mắt để nghe và thấy những cái sự trái tai gai mắt, chúng ta không có thu nhận trong tâm mà cái quan trọng để tu giải thoát là thanh tịnh.

Cho nên hằng ngày các bạn lo tu, lo thiền, lo niệm Phật, để chi? Để trở về với cái chơn tánh thanh tịnh của chính mình nhiên hậu mới thấy đạo mầu. Cho nên chúng sanh ở thế gian nhiều người cứ khoe đạo. Đạo tôi hay, đạo người kia xấu. Cái đó là cái không nên, chúng ta khen “Đạo” hay mà đã tu được chưa? Lời vàng tiếng ngọc của tất cả kinh Thánh, của kinh Phật đã truyền giảng tại thế gian mà chúng ta đã nhận được lời nào chưa? Chúng ta chỉ biết phê phán mà không thực hành. Đó là đại tội. Chúng ta đi ra ngoài vòng thanh tịnh, chúng ta chỉ biết phê phán người khác mà không biết phê phán mình, không biết sửa mình thì làm sao có cơ hội tiến hoá.

Cho nên chúng sanh mọi người đều có một hoàn cảnh khác nhau, có khổ mới biết được cái con đường, biết tới biên giới Phật pháp. Người thế gian đau khổ mới tìm con đường tu. Hoàn cảnh là ân sư, hoàn cảnh các bạn có khi cảm thấy được nhưng mà xét sâu là khổ. Tất cả chúng sanh ở thế gian đều khổ, kể từ vua cho tới dân cũng đều khổ. Nhưng mà

chỉ vồn vồn trở về với thanh tịnh thì ý chí chúng ta mới dồi dào, chúng ta mới giữ được cái niềm tin rõ ràng và chúng ta có thể đứng giữa phong ba bão táp thử thách bất cứ nơi nào mà tâm chúng ta cũng là thanh tịnh mới là người tu. Nếu các bạn gặp một chút thử thách mà các bạn buồn phiền thì tự quấy rầy tâm thức của chính ta làm cho tâm chúng ta càng ngày càng động thêm thì chính mình rước trược vào tâm, khó tu.

Cho nên chúng ta người tu là phải giải trược. Giải trược thì phải nhớ cái nguyên căn của chúng ta là thanh tịnh. Các bạn có tay, có chân, có tiền, có của, ngày nào chết là về không. Đến đây với hai bàn tay không, phải về không. Vậy chúng ta không nghĩ cái chuyện không, rồi làm sao tương lai chúng ta trở về nguồn cội được.

Cho nên chúng ta đã thấy rõ Địa Ngục Du Ký là một từ tâm để độ chúng sanh, nhắc nhở cho chúng sanh thấy rõ cái tội hằng ngày ta đã phạm, khẩu nghiệp, tâm nghiệp, rất rõ ràng. Phê phán người này, phê phán người kia, không biết phê phán mình để ảnh hưởng người khác. Chúng ta chỉ biết phê phán, có lý nhưng mà cái lý đó sẽ chìm và mất không có ai sử dụng. Chúng ta sửa tâm sửa tánh rồi chúng ta phóng từ quang nó mới ảnh hưởng người khác được. Cho nên phải tự tu tự tiến. Tất cả những tài liệu ở thế gian là hỗ trợ cho chúng ta tiến hoá. Trong cái có có, không không hiện tại, không có cảnh gì thiệt ở thế gian. Tôi đã nói là cái xác của các bạn, chết rồi các bạn không có ôm nó đi chôn được nhưng mà các bạn chỉ vun bồi cái ý chí. Đó mới là giải thoát.

Cho nên chúng ta tu về thực hành chúng ta mới hội tụ cái nguyên điển mà để cảm thức được sự cấu trúc siêu nhiên mới sanh ra chúng ta. Cấu trúc siêu

nhiên mới sanh ra chúng ta, chớ không có ông nào chế cái mặt, cái mũi của chúng ta được hết. Nhưng mà cuối cùng chúng ta cũng thấy là giả. Đó là Ông Trời, Ngọc Hoàng Thượng Đế đã chế cho cái cơ thể này, để chi? Để kiểm soát phần hồn chúng ta, một cử một động là kiểm soát sự thanh tịnh của các bạn hết. Vốn chúng ta là thanh tịnh, vốn chúng ta là tha thứ và thương yêu. Cho nên phải hiểu rõ điều này chúng ta mới có cơ hội tu, tiến hóa và đối với làm ăn này kia nọ ở thế gian chúng ta có thể nuôi dưỡng được phần đạo đức thanh tịnh để hướng độ chúng sanh quần chúng tiến hoá. Cho nên chúng ta không nên cống cao ngạo mạn, tưởng là tôi không lầm, tôi không sai, nhưng mà tôi chửi người ta thét rồi cũng mang khẩu nghiệp. Tôi sai, tôi đã hạ bệ tôi mà tôi không hay. Còn tôi vun bồi tôi sửa chữa những phần trần tục trong nội thức của tôi thì tôi ảnh hưởng được chúng sanh.

Cho nên các bạn thấy chưa, Đức Phật Thích Ca đã thành công trong một cuộc cách mạng đại thanh tịnh. Ngài đã giải quyết được mọi việc trong cuộc đời của Ngài mà Ngài tới giải thoát và ảnh hưởng chúng ta đến ngày hôm nay. Nếu chúng ta biết Ngài và không nhận sự ảnh hưởng đó trong thực hành thì chúng ta cũng vẫn là sa ngã. Dù các bạn có vẽ cái hình của Ông Thích Ca đẹp cách mấy trong gia đình các bạn, quý vô thường nó tới cũng rước các bạn đi thọ tội, vì mình không hướng về con đường chánh đạo mà mình chỉ làm sái quấy và khinh thị người khác. Đó là đại tội, sẽ nhập tâm các bạn. Bạn trước thì tự nhiên rước trước, bạn thanh thì hòa thanh. Cho nên chúng ta có cái Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, để giải tỏa phần trần trong nội tâm và phải cố gắng làm hằng ngày hằng đêm có thì giờ rảnh chúng ta biết sửa tâm là quý, là đại phước. Còn nếu không sửa tâm thì tương lai chúng ta không có cái cơ hội tiến hóa.

Biết hồn ta bất diệt, nhưng mà ta không sửa thì không có nơi sử dụng, phải đi xuống địa ngục, bị giam hãm, bị hành hạ vì sự tăm tối ác độc của chúng ta mà đối xử không hay cho những người khác. Nếu chúng ta bình tâm xây dựng cái đức nhìn nhục rồi, thì chúng ta mới có cơ duyên ảnh hưởng người khác. Đó là cái thức hòa đồng không còn phân biệt kẻ nhẹ, người nặng nữa. Thức hòa đồng

của chúng ta đặc rồi thì chúng ta chỉ chuyển từ quang cho mọi người để mọi người thấy rõ cái của cái cuối cùng của họ là chỉ có tu mới là giải thoát, chỉ có tu mới cứu được tôi, chớ không phải ai mà cứu được tôi hết thầy. Cho nên những người làm vua tại sao không cứu được họ, quyền thế trong tay vẫn cứu không được họ. Rốt cuộc họ cũng phải lăn la chỗ này, chỗ nọ để trả hết cái nghiệp mà còn khổ, sau này xuống địa ngục chờ sẵn họ. Rồi họ mới phát đại nguyện hi sinh rồi trở lên lại thế gian làm con trâu con bò hi sinh từ mảnh thịt, từ miếng da, từ khúc xương, để mong trở lại làm được con người. Nhưng mà cái tánh phải thể hiện là cái tánh Bồ Tát hi sinh vô cùng mới được làm con người.

Ngày nay chúng ta vui được làm con người, được nghe những cái giáo lý và biết đường lối trong thực hành thì chúng ta còn, nếu mà không thực hành thì tiếp tục tự gạt mình, và các bạn thử coi tương lai chúng ta đi đâu. Càng ngày, càng tăm tối thêm là chỉ xuống cõi âm mà thôi không có lên được cái cõi dương, không chịu khai mở thượng tầng để hòa thanh tiến hóa thì lúc nào chúng ta cũng ở trong sân si, động loạn và đi vô cái chỗ tự sát mà thôi, tự chôn sống mình kiếp này đến kiếp nọ. Tuy rằng bạn không chết nhưng mà bạn bị hành hạ cũng như Địa Ngục Du Ký đã nói, đau khổ hằng ngày, moi tìm hằng ngày, cắt lưỡi hằng ngày, uống nước tiểu đó, rồi để chi? Để cho chúng ta thức giấc và từ bỏ những cái tội lỗi đó.

Cho nên ở thế gian trồng cái cây cũng mất nhiều năm, mà nuôi dưỡng con người cũng mất nhiều năm. Khi chúng ta đã hiểu đạo rồi chúng ta mới ăn năn hối cải để cho cha mẹ vui lòng, mong con biết bảo trọng lấy con, con sửa lấy con là cha mẹ mừng. Cái hiểu là chỉ lo tu, mà chỉ có tu mới trọn hiểu và tiến hoá nhanh nhẹ không có bị kẹt nữa, chớ không có cách gì giải nghiệp cho các bạn được hết.

Các bạn chỉ tu mới giải nghiệp tâm, bạn thức giấc bạn mới tự giải, còn khi người ta nhắc bạn chưa chắc gì các bạn tin cái đó là đúng. Bạn thức giấc rồi mới là thấy chánh pháp do bạn. Bạn chịu sửa, chịu tiến thì bạn rước được sự thanh cao, mà bạn không chịu sửa không chịu tiến thì bạn sẽ ôm ấp sự ô trược và chỉ chờ ngày sống trong sự kích động và phản động của âm phủ mà thôi.

(còn tiếp)

